

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ προσεχὴς ἀριθμὸς τοῦ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ἐκδίδεται τὴν ΤΡΙΤΗΝ πρωί.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τοῦ Παρνασσοῦ πελάτης πρὸς τὸν διευθυντήν :

— Ἔ! τώρα μὲ τοὺς βουλευτάς θά κάνετε καλαῖς δουλειαῖς ;

— Ἀμ ! ποῦ νὰ φάνε αὐτοὶ ἐδῶ, αὐτοὶ τρώγονται ἀναμεταξύ των.

Ἐν καφενείῳ :

— Παιδί, δός μου μιὰ μασιά.

— Τί θά τὴν κάνετε;

— Ὡ! πιάσω τὸν *Τηλέγραφον*· δὲν θέλω νὰ λερώσω τὰ χέρια μου· βρωμᾷ φοβερά *πετιμέζια*.

Ὁ κ. Κουμουνδοῦρος ἀπελπισθεὶς νὰ κατακτήσῃ μόνος ἐκ νέου τὴν χεῖρα τῆς κυρᾶς Ἑξουσίας, ζητεῖ νὰ τὴν πάρῃ μαζί μὲ τὸν κ. Ζαῖμην.

Ἄλλ' αὐτὸ, κύριε Ζαῖμη καὶ κύριε Κουμουνδοῦρε, ὀνομάζεται *Διγαμία* καὶ ἡ διγαμία τιμωρεῖται κατὰ τὸν ποινικὸν νόμον μὲ δεσμά.

Ὡστε ἀμφότεροι εἰσθε διὰ δέσιμο.

Ἠραϊότατον τυπογραφικὸν λάθος. Δι' ἄδροτάτης δαπάνης κατωρθώσαμεν νὰ μάθωμεν ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς *Πρωτᾶς* ὅτι οἱ συνθέται ἐργαζόμενοι τὸν λόγον τοῦ κ. Κολάου ἀντὶ *Δηλυγιάννης* συνέθεσαν : *Θηλυγιάννης*.

Φοβερά μῆνις, καθὰ ἐπληροφορήθημεν, κατέλαβε τὸν πρῶτον Κολάον ἰδόντα τὸ παρόραμα.

— Τώρα πᾶ *Θηλυγιάννης* ; ἔλεγε σείων τὴν κεφαλὴν πενθίμως.

Μέχρι προχθὲς ἀκόμη ἠπατώμεθα ὑπὸ τῆς γλυκείας πλάνης ὅτι ἀπὸ τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς ὑπάρξεως τοῦ νέου ὑπουργείου ὁ διευθυντὴς τῶν ταχυδρομείων κ. Κροκιδᾶς ἦτο παυμένος, καθὰ εἶχε διαδοθῇ, ὅτε μετ' ἐκπλήξεως ἠκούσαμεν τὸ ἐναντίον.

Ἐνομίζομεν ὅτι ὁ κ. Τρικούπης ἐπανάφερε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰς τὸ παραμεληθὲν ἔργον τοῦ τῆς μεταφράσεως τῆς Τουρκικῆς Ἱστορίας.

Τοιαῦται βραδύτητες δὲν μᾶς εὐχαριστοῦσι διόλου· προτιμῶμεν καθολικὴν βρώμαν τῆς ἡμιτελοῦς καθάρσεως.

Ὁ κ. πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἀναγγέλλων τὸν τοκετὸν τῆς Βασιλίσσης ἐτιλοφόρησεν, ὡς μᾶς εἶπον, τὸ νεογέννητον *πριγκιπέσσακ*. Ἐπειδὴ δὲν τὸ ἠκούσαμεν ἡμεῖς, κολακεύομεν τὸν κ. Σωτηρόπουλον πιστεύοντες ὅτι δὲν ἐβαρβάρισε μέχρι τοσούτου ἄνθρωπος καυχώμενος ἐπὶ πολιτισμῷ.

Ἐδῶ μέσα δὲν ἔχομεν οὔτε *πρίγκιπας* οὔτε *πριγκιπέσσας*.

Ἄς τὸ καταλάβουν μιὰ γιὰ πάντα ἐκεῖνοι ποῦ πρέπει νὰ τὸ καταλάβουν.

Οἱ πατριωτικοὶ ἄφροὶ τοῦ συντάκτου τῆς γαλλικῆς *Ἑφημερίδος* τῶν Ἀθηνῶν κοντεύουν νὰ τὸν πνίξουν, μεθ' ὅλην τὴν κολουμπητικὴν δεξιότητά του.

Διὰ τὸν κ. Σιδίνην ἔχει μεγάλην σημασίαν ἐξωτερικὴν καὶ ἐσωτερικὴν τὸ γεγονός ὅτι αἱ κλειδὲς τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου δὲν εὑρίσκονται εἰς χεῖρας τοῦ κ. Κουμουνδοῦρου.

Εἰς τὸν κ. Κουμουνδοῦρον ἔχει τυφλὴν ἐμπιστοσύνη· νομίζει ὅτι τὰς κρατεῖ αὐτός· ἀλλὰ τὸν κ. Τρικούπην δὲν τὸν ἐμπιστεύεται· τοῦ φαίνονται ὅλα ξένα, ἐντεῦθεν τὸν καταλαμβάνει πατριωτικὴ ἀγωνία, τὴν ὁποίαν ἔκχει εἰς τὰ ἄρθρα τῆς *ἐφημερίδος* του.

Καὶ τὸ κακὸν εἶναι ὅτι δὲν κρατεῖ μόνον τὰ κλειδιά τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου, ἀλλὰ καὶ τὰ κλειδιά τοῦ πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων Συλλόγου, ἐνῷ ὁ κ. Σιδίνης μετὰ τοῦ συνεταίρου του Τανίδου εἶχον διατροπήσει ἐπὶ Κουμουνδοῦρου τὸ Κηνίσιον ὅρος τὸ χωρίζον τὰ δύο Ταμεία καὶ συνεκοινώνει τότε ἐλευθέρως μεταξὺ τῶν δύο Ταμείων ὁ γαλλικὸς τῶν *Τηλέγραφος*.

Εἶναι πράγματα νὰ τὰ ὑποφέρῃ κάνεις ;

Μᾶς ἐπιστέλλουν ἐπανόρθωσιν ἐνὸς φρου·φρου ἐν τῷ προηγούμενῳ ἀριθμῷ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι :»

α'Ὁ Μητροπολίτης ἐπίτηδες ἔλεγε κατὰ τὴν Δοξολογίαν ἡμῶν «Ζήτ . . . Ζήτ . . . περιμένων νὰ συμπληρώσουν τὸ »Ζήτ . . . αὐτὸ τὰ πλήθη κραυγάζοντα : ὦ ! ὦ ! ὦ !»

Ἄς εἶναι κ' ἔτσι.

Ὁ βουλευτὴς *** ὑπεσχέθη εἰς τὸ κομματί του ὅτι κατὰ τὴν δεῖνα συνεδρίασιν ἐμελλὲν ἐπὶ τέλους ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ 'πῇ δυὸ λέξεις.

Τὸ κομματί του προσεκάλεσε τὴν ἡμέραν ἐκείνην φίλας τῆς μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ὁ δικὸς τῆς θά ὁμιλήσῃ.

Τὸ κομματί ἐστρώθη εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν Κυριῶν καὶ ἐλόρνιαρε τὸν καλὸν τῆς. Ἐνίστε δὲ καὶ τοῦ ἔγνεφε, ὅταν ἔδλεπε τὴν συνεδρίασιν περὶ τὰ τέλη καὶ τὸν δικὸν τῆς στρεφόμενον μετ' ἀγωνίας ἐπὶ τῆς θέσεώς του.

Τὰ ἀλλεπάλληλα νεύματα τὸν ἐφούρκισαν καὶ μετὰ τρεμούσης φωνῆς :

— Κύριε Πρ. . . .

Αὐτὸ ἦτο. Παραπάνω δὲν ἐπροχώρησεν.

Τὸ ἐσπέρας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ βουλευτοῦ ἐγίνετο ἡ ἐξῆς σκηνή :

Ἡ Κυρία ξεκρεμᾷ τὸν παπαγάλο τοῦ σπητιοῦ, τὸν θέτει ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ ἀνδρός τῆς καί :

— Νὰ ἀδελφε, τοῦ λέγει, πᾶρ' τον δάσκαλο νὰ σοῦ μάθῃ νὰ μιλάς.

Ἐγίνετο λόγος περὶ λογιῶνα ναυαγῆσαντος ὡς τοιούτου καὶ ἥδη ζητούντος καμμίαν θέσιν ἐξοικονομήσεως.

— Ἀπὸ *Homme de lettres*, λέγει εἰς, θά γίνῃ τώρα . . .

— *Homme de l' être*, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

Νέον εἶδος προπόσεως.

Εἰς τραπέζι κουμουνδορικῶν ὁ εὐφύστερος ἐγερθεὶς :

— Προπίνω, εἶπε, εἰς τὸν θάνατον τοῦ ὑπουργείου.

Ἀλλαγαμὸς ἐνθουσιασμοῦ ἐπνίξε τοὺς λόγους τοῦ ῥήτορος.

Τὸ σύνθηρος δὲ ζήτω ! ἀντεκαταστάθῃ διὰ τοῦ ἔγω ! ὃ ἔστι μεθερμηνευόμενον : ἄς πάγῃ καλλὰ του.

Ἐνδόμυχος σκέψις τοῦ κ. Οἰκονόμου ἰδόντος τινὰς εἰς τὴν πλατεῖαν ξεσκούφωτους ἕνεκα τῆς ζίστης :

«Μ' ἄρσσει τὸ καλοκαιράκι· ὅλος ὁ κόσμος βγάζει τὸ καπέλλο του· μποροῦν νὰ νομίζουν μερικοὶ ὅτι χαιρετᾷ ἐμένα».

Ὁ λόγος τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου ὑπῆρξεν εὐεργετικώτατος διὰ τὸν κ. πρωθυπουργὸν ὅστις ἕνεκα τῆς πολλῆς ἐργασίας του πολλάκις ἀγρυπνεῖ ἐλοκλήρους νύκτας.

Ἐπὶ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν τοῦ Μολάου ἀγορεύοντος ὁ κ. Τρικούπης γλένταε δι' ὕπνου. Ἡ λίμα τοῦ Μολάου χρησιμεύει ὡς τονικὸν τῆς κυβερνήσεως.

Ὁ κ. Α. Ρούκης προσπαθεῖ νὰ συμφιλιώσῃ τῆς μύταις τῶν δύο Ζακυνθινῶν ἀντιπάλων, Λομβάρδου καὶ Ῥώμα.

Διὰ δευτέραν φορὰν ἠνάγκασε τὸν τελευταῖον γὰ πῆρταμβάκον τοῦ ἀντιπάλου του καὶ νὰ βάλῃ τὸν Λομβάρδον μέσα του.

Τὸν ἀτυχῇ ἐργολάβον τοῦ Γαλλικοῦ θιάσου, καθὰ μανθάνομεν, ἡ Μινέλλη τὸν ἔβαλε μέσα.

Νομίζομεν ὅτι δὲν θὰ ᾔτο ἄδικον ἐὰν ἡ βουλὴ ἐψήφισε τὸ ἥμισυ τοῦλάχιστον τῆς ἐπιχορηγήσεως ὑπὲρ τοῦ δεσμώτου ἐργολάβου.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ βουλευτὴς κ. Ῥώμας ὑποβάλλει τὸν ἑαυτὸν του εἰς φοβεράν πάντοτε δοκιμασίαν ὁπόταν ὁμιλεῖ.

Ἀλλὰ τὸ θέλει, σοῦ λέγει ὁ ἄλλος, ἡ Ζάκυνθος· πρέπει νὰ βλέπῃ ὅτι ὁμιλεῖ.

— «Β! μὰ τότε ἄς κόβῃ ἀπὸ τὸ βῆμα ἅμα ἀναβαῖνῃ μὲ καμμιὰ σουγιά ἀπὸ ἑνα κομματάκι ξύλο καὶ ἄς τὰ στέλνῃ εἰς τὴν Ζάκυνθο, ὡς ἀποδείξιν ὅτι ἀνέβῃ τὸ βῆμα.

Ὁ ἀρχιτέκτων κ. Καφτανδζόγλους ἐγνωμοδότησε διὰ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος «Ἀθηναῖον» ὅτι τὸ Μέγαρον τῶν Ὀλυμπίων ἔπρεπε νὰ κτισθῇ προσωρινὸν καὶ εἰς σχῆμα πολυπόδος παρὰ τὸ Φάληρον.

Διατί ὅχι εἰς σχῆμα στρεῖδιοῦ καὶ παρὰ τὸ Ξεροτάγαρον ;

Ἡύραμε καὶ ἡμεῖς τὸν Veillot μας, τὸν γνωστὸν θρησκομανῆ δημοσιογράφον τῆς Γαλλίας. Οὗτος πρὸ ἐτῶν ὑπεστήριζε καὶ τὴν εἰσαγωγὴν τῆς δεκάτης ὡς καθήκοντος πρὸς τὸν Θεόν. Ὁ ἡμέτερος Veillot ἔξω τῆς Βουλῆς ὀνομάζεται Νέγρης καὶ γράφει ἐν τῇ Ἐφημερίδι, ἐντὸς δὲ τῆς Βουλῆς ὀνομάζεται Μολλάος καὶ ἐπαινεῖται ὑπὸ τῆς «Βφημερίδος».

«Ἐπρεπεν ὁ Μολλάος ἀπὸ δικολάβου νὰ κατορθώσῃ νὰ γίνῃ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν — χάρις εἰς τὴν πεφημισμένην πρακτικότητά του — ἵνα εὐρῇ καὶ ἡ ὑπὸ πάσης ἐπιστήμης καὶ μὴ ἐπιστήμης καταδεδικασμένη Δεκάτη τὸν ὀμνητὴν αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ ὑμνουμένη νύμφη ἐτιμώρησε τὸν ἔραστήν της. Ἐνομίζομεν ὅταν τὸν ἐδέχομεν σκιρτῶντα ἐπὶ τοῦ βήματος σχεδὸν κορδακίζομενον καὶ ἐν ἀναίδεσάταις χειρονομίαις ἀγορεύοντα, ὅτι ἡ νύμφη Δεκάτη τὸν εἶχε μεταβάλλει ἐὰν μὴ εἰς ἔρκτον ὀρχουμένην, ἀλλ' εἰς ἀροτήρα

βόα, ὅστις διεμαρτύρετο καὶ δικαίως καθὼ ἐνδιαφερόμενος εἰς τὴν φορολογίαν του.

Δὲν ἦτο πλέον λόγος ὁ τοῦ Μολλάου, ἦτο παράστασις μανιώδους, ἐξ ἧς ἡ Βουλὴ κατεγλέντισεν. Πρώτην φορὰν βουλευτῆς, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν διαχειριζόμενος ἐν τῶν σημαντικωτέρων χαρτοφυλακίων, ἐκολύμβη ἡ μᾶλλον ἐβυθίζετο εἰς θάλασσαν ἱλαρότητος, γέλωτος, ὕπνου, κοσμητικῶν ἐπιθέτων, οἷα : ψέσσης, μωρός κλπ.

Ἀλλ' ὁ Μολλάος τὸν χαβᾶν του, ἦν δὲ ὁ χαβᾶς τοῦ Μολλάου νὰ ἀραδιάζῃ εὐφημα ἐπίθετα εἰς τὸ σύστημα τῆς δεκάτης, ὡς φλουριά εἰς τὸν ἄσπρον λαιμὸν βλαχοπούλας.

Διασκεδαστικώτατα ἦσαν ὅσα ὁ κ. Παπαμιχαλόπουλος εἶπε περὶ τοῦ κ. Δούμα, αὐτοὶ ἐκόλλησεν ὡς βδέλλα εἰς τὸν κ. Κουμουνδούρον. Μὲ τί νὰ πρωτογελάσωμεν ἐν τῷ ἐπισοδίῳ αὐτῷ ; Μὲ τὴν ἀτυχίαν τοῦ ταιλαιπώρου Διευθυντοῦ τῆς Πιστωτικῆς, ὅστις ὡς ἀρνησίουθρσκος μισεῖται ὑπὸ τῶν νέων δημοθρήσκων του, ὅπως ὁ πρὶν χριστιανὸς ὑπάσπιστής τοῦ Σουλτάνου Λογοθέτης ἅμα ἐτούρκεψε ἐγένετο ἀντικείμενον ἀποστροφῆς πρῶτον ἐκ μέρους τῶν Τούρκων αὐτῶν ; Ἡ νὰ μαντεύσωμεν καμμιάν ζηλοτυπίαν τοῦ Μολλάου ἐναντίον τοῦ κ. Δούμα, ὅστις ὡς βδέλλα καταλαμβάνει κἀνὲν τρυφερὸν μέρος τοῦ κ. Κουμουνδούρου, τὸ ὁποῖον θὰ ἤθελεν νὰ καταλάβῃ αὐτὸς, πάλιν ὡς βδέλλα ;

Περὶ τῆς δημοφωνίας, ἥτις ἀνέλαμψε προχθὲς ἐν ταῖς περὶ φορολογίας ἰδέαις μεταξὺ τοῦ κ. Κουμουνδούρου καὶ τοῦ Μολλάου, δύο πρῶν συναδέλφων, τοῦ μὲν κηρύσσοντος ἀρχεῖαν τὴν δεκάτην, τοῦ δὲ ἀγίαν, οὐδὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰπωμεν, διότι καὶ οἱ δύο ἁμοφώνησαν πάντοτε περὶ τῆς ἰδικῆς των δεκάτης ἣν ἐσώναζον κυβερνῶντες, εὐρίσκοντες αὐτὴν σύμφωνον πρὸς ὅλας τὰς ἀρχὰς τῆς πλουτολογίας.

Τὰ περὶ καταργήσεως τῆς δεκάτης καὶ ἐλαττώσεως τῆς θητείας εὐχαριστήρια πρὸς τὸν κ. πρωθυπουργὸν ἐκ μέρους τῶν διαφόρων δῆμων καὶ ἐπαρχιῶν ἔπρεπε νὰ ἔχωσι καὶ τὸ ἱλαρὸν των μέρος· τοῦτο ἐφιλοτιμήθη νὰ προκηθεύσῃ ὁ ἡγούμενος τῆς Πεντέλης ὀνομάσας τὸν κ. πρόεδρον τῆς κυβερνήσεως Ἐκλαμπρότατον.

Μὴ χειρότερα !

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀγόρευσίν του ὁ κ. Δηληγιάννης ὁμιλῶν περὶ τῆς συμπεριφορᾶς τῆς Ἀγγλίας ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ συνεδρίῳ τοῦ Βερολίνου εἶπεν ἐπὶ λέξει : «Δὲν σκοπεύω νὰ παραπονεθῶ κατὰ τῆς πολιτικῆς τῆς κυβερνήσεως τοῦ εὐγενοῦς λόρδου Βήκονσφιλδ· ἀν ἤμην Ἀγγλος, δὲν εἶναι ἀπίθανον ἐγὼ πρῶτος νὰ ἐψήφισα ὑπὲρ τῆς κυβερνήσεώς του».

Ἀποροῦμεν πῶς δὲν προσέθεσεν ὁ εὐγενὴς ῥήτωρ ὅτι ἀν ἦτο Γάλλος, αὐτὸς πρῶτος θὰ κατεψήφισε τοῦ ὑπουργεῖου Βαδδικτῶν, διότι αὐτὸ ὑπερησπίσθη τὴν Ἑλλάδα.

Διὰ μιᾶς δωδεκάδος Σονέτων ἀνέλαβεν ἡ καλλιτέχνις Ἀράχνη μας νὰ συλλάβῃ τὴν Ἀνοιξὴν εἰς τὰ δίκτυά της. Σήμερον δημοσιεύομεν τὸ πρῶτόν της Ἀνοιξιάτικο.